

S e m n a l

VIRGIL MUNTEANU

Pupa lui Șevale

Spune drept, dacă nu te strigam eu, treceai mai departe, nu-i așa? Lasă, lasă, ești prea drăguț, știi eu cum arătam atunci în bikini și cum arăt acum în supraelastică ăsta, ca o armură. Cât timp să fie? Eram o fetișcană, nuai fii minte? bronzată și cu niște coade atla, atăteam pe stinca de culo, iar dumneata apăreai din valuri cu arbaleta, parcă așa îi spunea? și cu labele alea caraghioase, de cauciuc... spune-mi drept, chiar întâmplător ieșeau mereu din valuri în preajma mea? Cine ar fi putut să bănuiască ce croniciar cătrănit zace în ucigașul ăla de chefal, neistovit și pus pe șotii! Știai că eram îndrăgostită de dumneata? Stai, de ce vrei să pleci, te grăbești? Mai rămâi puțin, să schimbăm o vorbă, e atla vreme de cind n-am mai flecărit cu cineva, nu știi de ce, mă simt atât de singură, atât de părăsită, unde sînt toți cunoscuții, unde e banda veselă de altădată? ne prindeau zorile dansînd pe plajă, eram nebuni! Florinel, lavă fetița, treci la castelul tău! Țin minte, eram studentă în ultimul an cind am văzut prima oară marea, aveam un rolșor într-un film și venisem pentru intlia dată pe litoral, am stat atunci tot sezonul, mă arămisem de puteam să joc Aida, înnebuniseră toți după coadele mele blonde, ehei... Florinel, fii cuminte, ce, tu n-ai lopațică, n-ai gălețică?! Și, uite așa, peste nici un an, dădeam producția cu Margareta din Faust, am fost imediat angajată în București, și uite-așa, eu, o biată fată de la țară, fără pile, fără relații, jucam în prima stagiune Ofelia, mai să nu crezi! Florinel, să nu te lovești! Urcam treptele succesului cu repeziune, nu-

mele meu era pe toate buzele, se băteau regizorii să mă distribuie, alergam toată ziua de la teatru la Buftea, la Televiziune, dădeam autografe, nu exista almanah să nu mă vrea pe copertă, în culori, cu părul meu blond căzînd în valuri, surizînd senin, că toți asta spuneau, suride senin și inocent ca o fecioară, are atita candoare!... Florinel, cere frumos iertare domnului, uite ce i-ai făcut! Ei bine, dragul meu, nu te superi că-ți spun așa, pentru mine ai rămas tot ucigașul ăla de chefal, neistovit și pus pe șotii, ei bine, cine-ar fi crezut că eu, care în mai puțin de o stagiune aveam tot Bucureștiul la picioare, după care întorceam capul toți, eu mi-a spus o dată un milițian: stimată domnișoară, vă rugăm, nu mai treceți prin Piața Universității, că provocați accidente, eu, care făceam să plîngă sute de oameni cind muream în Desdemona, eu, care primeam atîtea flori în fiecare seară, că nu mai știa „Codlea” cum să facă rost de lălele, aveam să ajung să mă rog pentru un rol, ca să-mi fac normele... Stau și acum să mă gîndesc, cum de s-a putut întâmpla?! Jucam Julieta, mare succes, la al șapteszecilea spectacol nu găseai un bilet la cassă, cind îi vine smeadului ăluia de Romeo să se ducă și să se facă figurant la Cinecitta. Un nenorocit! Tot atunci, nu-am măritat, am rămas însărcinată și, firește, aproape un an am stat departe de scenă. În sfîrșit, am cerut să se reia Romeo și Julieta. Cu ce Romeo? — zice directorul, absolventul e talentat, nu zic nu, dar e prea tînr pentru dumneata. Auzi, prea tînr! Eu eram neschimbată, numai părul îl purtam pe spate, fără coale, încolo arătam ca la șaptesprezece ani,

cind mi-a spus diriginta: Fețișo, du-te la Institut, fă-te artistă, că eu n-am avut noroc. Ba a avut, că a ieșit fericită la pensie, nu s-a chinuit ca mine, păscută de ghinion, izgonită mișelește de pe scenă! Florinel, mîninci bătaie, de ce ai spart balonașul băiețelului? Țin minte, era la serbarea de sfîrșit de an, eu, cu coadele blonde pe spate, spuneam „Regina Ostrogoșilor”, plîngea tot satul, atunci mi-a spus diriginta: fetișo, ascultă-mă pe mine, du-te la Institut! Mă cunoșteau toți, mă iubeau toți, uite, dacă treci prin Urșeni, întrebă de mine, dar nu cu numele de așî, ei nu mă știi așa, ei mă știi de Pupa lui Șevale! Numele meu, numele meu de alîș, ei nu-l știi, iar alîșii l-au uitat! Uităm prea repede, asta e! Lipsești cit o clipită de pe scenă și, gata, te uită toți, și regizorii, și Televiziunea, și trecătorii, plîd și vlnzătoarele! E drept, am mai fost eu distribuită, nu zic nu, dar în ce roluri?! Am refuzat categoric. Ori reiau Julieta, ori nimic. Spune și dumneata, de ce să fac compoziții, eu, care, pe scenă, arăt ca la șaptesprezece ani? Și, uite așa, cum nu joci, cum te uită toți. Cel mai greu mi-a fost să mă deprin cu indiferența trecătorilor. Plîd mai ieri, își răsuceau toți capetele, urmărindu-mă cum trec, pășînd ca o regină, cu părul meu blond fluturînd!... Acum... Florinel, dă-te jos, vrei să cazi?! Într-o zi, cineva mă oprește pe stradă. Zice: domnișoară, iertați-mă, vă rog, nu cumva dumneavoastră sînteți... Am simțit cum îmi bate inima... Nu cumva dumneavoastră sînteți... Pupa lui Șevale? Am plecat repede, să nu-mi vadă lacrimile. Nu mai eram... Eram, din nou... Da, dragul meu, nu te superi că-ți spun așa, uite ce dramă ascunde o femeie tolănită pe plajă, n-ai fi crezut?! Acum, spune și dumneata, cum îți explici toate astea? Lucrătura, neșansă, ghinion, destin, cum?

Florinel, e ora mesei, hui la bunica!